

Lydia Lunch

Dinner with Lunch

Δημοσίευση 12/2004

Mic: Τι θα θέλατε να παρατηρήσετε, για τις δραστηριότητες σας τα τελευταία χρόνια. Νοιώθετε ικανοποιημένη;

L.L.: Νιώθω περισσότερο δικαιωμένη στις επιλογές μου, είναι η αλήθεια. Τα πράγματα που επέλεξα μοιάζουν να δίνουν μια πάρα πολύ σωστή προοπτική. Η ανάμιξη της ποίησης με τη μουσική και η εξέλιξη της ματιάς μου τα τελευταία χρόνια είναι ίσως ό,τι καλύτερο θα μπορούσα να κάνω όσον αφορά την προσωπική μου εξέλιξη ως καλλιτέχνης.

Mic: Και όσον αφορά τις βαθύτερες φιλοδοξίες σας, ως καλλιτέχνη.

L.L.: Φιλαράκο μου, έχω κάνει αρκετά στην ζωή μου ώστε να βρω κάτι τελειωτικό, που θα φιλοδοξούσα να τερματίσω εκεί! Το θέμα είναι πάντα το πόσο ειλικρινής μπορείς να είσαι σύμφωνα με το δρόμο της ζωής που έχεις πάρει. Μα τι γίνεται; Έχεις ξεκινήσει την

συνέντευξη;

Mic: Βεβαίως!

L.L.: Και την καταγράφεις; Που;

Mic: Σε αυτό το κασετοφωνάκι! (Και της δείχνω την τσάντα με το κασετόφωνο, κάτω από το τραπέζι όπου τρώμε)

L.L.: Μια κρυφή επίθεση! (γυρίζοντας προς τον Blane L. Reininger) Μου αρέσει αυτό!

Mic: Μιας και μιλήσαμε προηγουμένως για ειλικρίνεια και φιλοδοξίες, πως βλέπετε παρεμπιπτόντως, την άνοδο όλης αυτής της νέας σκηνης του dance punk; (Αναφερόμουν στην τόσο προβαλλόμενη από τα ξένα περιοδικά, σκηνή της Νέας Υόρκης και συγκροτήματα όπως οι Liars).

L.L.: Όπως είπα και στο ντοκιμαντέρ (αναφέρεται στο ντοκιμαντέρ **Kill your idols**), όλους αυτούς εγώ τους θεωρώ μεγάλους καραγκιόζηδες και απατεώνες και εκείνο που πραγματικά με απασχολεί είναι το πως αυτοί οι μιμητές, διότι **περί μιμητών πρόκειται**, έχουν καταφέρει με τη συνδρομή του τύπου, να χαίρουν μαζικής αποδοχής, ενώ τα πράγματα που κάνουν είναι απλώς αντίγραφα στερούμενα πραγματικής εμπνεύσης, των πιο ακραίων πλευρών αυτού που θα ονομάζαμε **underground**.

Mic: Και καλά, δεν βρίσκετε τίποτε δημιουργικό και αυθεντικό σε όλα αυτά;

L.L.: Τίποτε απολύτως πέρα από τη δημιουργικότητα που υπάρχει ούτως ή άλλως σε κάθε πράξη καταστροφής έστω και αν είναι η καταστροφή της έμπνευσης! **Κάποιος πρέπει να δώσει σε όλα αυτά τα κωλόπαιδα που την έχουν δει τόσο με την μπίζνα, μια γερή κλωτσιά στα πισινά.** Έτσι για να μάθουν πως δεν είναι όλα πούλημα και ωραία lifestyle κατανάλωση.

Mark Kozelek

UVM

Alex Smoke

Harry Elektron

Plaid

Jamie Lidell

Pan Sonic

The Orb

Agent Blue

Engine-V

Συνέντευξη Alan McGee

Laura Veirs

Six By Seven

Radio 4

Sadahzinia

Arab Strap

Four Tet

Lydia Lunch

Στυλιανός Τζιρίτας

Αργύρης Ζήλος - Συνέντευξη

Arto Lindsay

Chuck Prophet

Trembling Blue Stars

Πάυλος Παυλιδής

Archive

Pale Horse and Rider

Stomp

UVM

Ladies' Room

Θανάσης Παπακωνσταντίνου

Electrelane

Bokomolech

Felix Kubin

Savage Republic

Berg Sans Nipple

Sigmatropic

Η μουσική είναι ομαδικό σπορ

Nikki Sudden

Suede

Σεμέλη Ταγαρά

περισσότερες συνεντεύξεις

Mic: Na υποθέσω πως απεχθάνεσαι αυτές τις συνιστώσες...

L.L.: Γιατί; Θα έπρεπε να μου αρέσουν; Αφού αυτές οι παράμετροι σκοτώνουν το πνεύμα ούτως ή άλλως και εμένα δεν μου αρέσει τίποτε που να σκοτώνει την ελευθερία της δράσης και της επιλογής.

Mic: Πώς βιώνεις τη ζωή στις Η.Π.Α;

L.L.: Σαν ένας άνθρωπος που έχει να μείνει εκεί τουλάχιστον εννέα μήνες! **Αυτό τον καιρό μένω στην Βαρκελώνη** και τολμώ να πω πως μου αρέσει πάρα πολύ.

Mic: Και η Νέα Υόρκη;

L.L.: Εδώ και πάρα πολύ καιρό έχει να γίνει κάτι πραγματικά πρωτοποριακό στη Νέα Υόρκη. Όλα γίνονται με καταναλωτικό και αφόρητα βαρετό τρόπο. Μοιάζει να έχει στραγγιχτεί από κάθε δημιουργική πνοή.

Mic: Μήπως αυτό οφείλεται στην αποφράδα εντεκάτη Σεπτεμβρίου;

L.L.: Αυτή η διαδικασία συνέβαινε πολύ πριν την εντεκάτη Σεπτεμβρίου. Νοιώθω επίσης γι αυτήν την ημερομηνία πως εάν είχε κάτι θετικό σε αυτή τη φοβερή πράξη μαζικής δολοφονίας ήταν που έφερε την Αμερική μπροστά στις ευθύνες της.

Mic: Το πιστεύετε πραγματικά αυτό;

L.L.: Μα φίλε μου, μόνον μία δύναμη έχει σκοτώσει περισσότερους από την Αμερική, σε αυτόν τον πλανήτη και αυτός είναι ο Θεός! Και δεν είναι ένα τωρινό φαινόμενο. Σκοτώνουμε αλύπητα από την αρχή της ιστορίας μας. Βέβαια μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο έχουμε "ξεφύγει" εντελώς. Άλλωστε μην ξεχνάς πως ήμασταν η μόνη δύναμη η οποία έχει χρησιμοποιήσει την πυρηνική βόμβα ενάντια σε αμάχους κατά την διάρκεια πολεμικών επιχειρήσεων. **Είμαστε πραγματικοί φονιάδες σου λέω!**

Mic: Πώς σου φαίνεται το μουσικό μέλλον σου;

L.L.: **Ελπίζω να συνεχίσω να είμαι όσο πιο δημιουργική γίνεται.**

Mic: Και η αποψινή βραδιά;

L.L.: Ω! Σήμερα θα έχει πολύ πλάκα! Θα ξεκινήσω **jazzy** και μυστηριώδης για να καταλήξω να τα γεμίσω όλα με ακραίο τρόπο καθώς ούτως ή άλλως αυτή την στιγμή που μιλάμε στον πλανήτη γίνονται φρικτές σφαγές και κάπως η τέχνη πρέπει να μιλήσει για τον φονιά που κρύβουμε μέσα μας!

Mic: Πιστεύεις πως οι άνθρωποι δεν αλλάζουν;

L.L.: Αντιθέτως πιστεύω πως οι άνθρωποι μπορούν να αλλάξουν και αυτό είναι πρώτα απ' όλα θέμα προσωπικής ισορροπίας. Αν πραγματικά είσαι ενσυνείδητος, αυτό μπορεί να σε ωθήσει να αλλάξεις τα πάντα. Και σου λέω πως είναι εφικτό...

Mic: Μα δεν σου φαίνεται πως όλοι και όλα κάνουν κύκλους εντέλει και αυτό είναι που κάνει πολλές φορές την κάθε μορφή ελέγχου να ξεσπαθώνει;

L.L.: Αν απλά αφεθούμε σε αυτούς τους κύκλους είτε είναι βιολογικοί είτε είναι μεταφυσικοί, τότε είμαστε σαν τα ρομποτάκια τα οποία προγραμματίζονται να κάνουν κάτι και τελικά εκτελούν μονάχα το εργοστασιακό τους πρόγραμμα. Εντελώς θλιβερός τρόπος για να ζεις!

Mic: Θα χαρακτηρίζες τον εαυτό σου, αισιόδοξο;

L.L.: Ω ναι! Είμαι ένας πραγματικά αισιόδοξος άνθρωπος και αυτό με κάνει να είμαι τόσο άγρια στην έκφρασή μου.

Mic: Ευαίσθητη;

L.L.: Επίσης είμαι πολύ ευαίσθητη!

Mic: (Και ενώ ο πληθυντικός έχει πάει πλέον περίπατο) Μα δεν δίνεις αυτήν την εντύπωση, ούτε στις ταινίες, ούτε στην μουσική σου.

L.L.: Αν με ήξερες καλύτερα, αυτό θα σου ήταν εντελώς ξεκάθαρο.

Mic: Πως νοιώθεις μετά από κάποιο κονσέρτο; Νοιώθεις δύναμη ή κατά κάποιο τρόπο στραγγιγμένη από το κοινό σου;

L.L.: Νοιώθω πολύ απλά και ήρεμα ο εαυτός μου και αυτό είναι πραγματικά το

σημαντικό. **Να νοιώθεις απλά και ισορροπημένα ο εαυτός σου.**

(Για λίγο η συζήτηση χάνεται σε διάφορες προσωπικές αναφορές και ίσως - ίσως σε φιλοσοφικές περιπλανήσεις που θα έκαναν τη συνέντευξη να χάσει κάθε ορθολογικό νόημα γι' αυτό και αγαπητοί μας αναγνώστες θα περάσω αμέσως στην τελευταία "στρωτή" ερώτηση!)

Mic: Εν κατακλείδι Lydia, τι πιστεύεις για την αγάπη;

L.L.: Με την βιολογική έννοια; Θυμάμαι που με είχες ρωτήσει αυτήν την ερώτηση και την άλλη φορά!

Mic: Και τώρα είναι μια άλλη φορά και μπορείς εντελώς αυτόνομα να απαντήσεις ό,τι θέλεις όσο διαφορετικό κι αν είναι από την προηγούμενη!

L.L.: Τι να πω! Θα μπορούσα να μιλήσω για τη βιολογική της βιοχημική πλευρά αλλά υποθέτω πως αυτό είναι ο έρωτας. Η αγάπη είναι ένα υπερκόσμιο γεγονός και εκφράζεται με την ζεστασιά που θα δείξεις απέναντι σε κάτι προσφιλές η σε κάποιο πρόσωπο που σε συνδέει τρυφερότητα ή πόθος. Από την άλλη μεριά, όπως στην περίπτωση της ζήλειας μπορεί να πάρει πολύ μυστήριους δρόμους.

Mic: Σε ευχαριστώ πολύ!

Γιάννης Ραουζαίος